

Фламандське мистецтво

Еміль Верхарн

I

Мистецтво Фландрії, колись
Жінок дебелих ти любило,
І їх жага й розкішне тіло
В твоїх шедеврах зайнялись.

Коли малюєш ти на хвилях
Веселих німф, ясних богинь,
Або сирен своїх видінь
На срібних пагорбах замшілих,

А чи Помон серед квіток,
Весняним сонячним розмаєм, —
Мистецтво Фландрії, ми знаєм:
Своїх відбило ти жінок.

Щоб відтворити їх — м'язистих,
Нагих, вабливих, — пензель твій
Торкався тіл, мов чародій,
І грою кольорів огнистих.

Вони палають від жаги,
Без зайвих одягів турботних;
І повні груди на полотнах
Цвітуть рум'янцями снаги.

Сільвани гоняться за ними,
Від хіті п'яної в поту,
В зеленім бігають саду
Кущами темними й густими.

Вони безстидні між утіх.
Огнями очі їх палають
І темні хащі осявають;
І скрізь лунає хтивий сміх.

Мов пси, сатири виють глухо;
А жінка хоче хоч на мить
Себе від них оборонить.
Коліна стискуючи туго.

Але, п'яніючи, жінки
Згинають хтиво стегна голі,
І коси їх спадають долі
Каскадом чорним на боки.

І викликають фавнів сміло
Жагучим поглядом своїм;
Хоч перший поцілунок їм
Забороняють ще безсило.

II

О, зрозуміла вам, майстрі,
Ясна краса п'яного тіла
І дивного бажання сила
У владній і жагучій грі!

Жінок блідих і полохливих
Нема на вашім полотні;
Вони нудьгують мовчазні,
Мов місяць серед вод журливих.

Не знає пензель ваш оман,
Брехні, нудьги і чаклування,
І напівшепотів зітхання,
І підмальованих рум'ян.

І тих Венер, що кволі груди
Уміють газом прикривать,
Щоб краще ними торгувать
І перед самцями блиснути.
Сюжети, сповнені прикрас,

І пастораль нудна Цітери,
Алькови, привиди, химери...
Сама нудьга! — Зате у вас —

Серед бурхливої природи
І між палаців золотих,
У пурпурі віків старих,
У сяйві сили їх і вроди, —

Жінки у вас — мов шал весни,
Червона кров і біле тіло;
І віддаються там безсило
З царською щедрістю вони.